

Sygn. akt II CNP 20/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 października 2017 r.,
skargi M.W. i X.W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt II Ca (...)
wydanego w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Spółdzielczej Kasy
Oszczędnościowo - Kredytowej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w G.
przeciwko M.W. i X.W.
o zapłatę,

- 1. odrzuca skargę i zasądza od pozwanych na rzecz powoda
2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania skargowego**
- 2. oddala wniosek o przyznanie wynagrodzenia od Skarbu
Państwa za udzielenie pozwany pomocy prawnej w
postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Pozwani M.W. i X.W., zastępowani przez profesjonalnego pełnomocnika,
wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu
Okręgowego w K. z dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie - w odniesieniu do zaskarżonego wyroku - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić.

Zawarta w złożonej skardze argumentacja nie może być uznana za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem powinna zawierać ponadto uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Obowiązek uprawdopodobnienia szkody wyrządzonej zaskarżonym orzeczeniem zostaje spełniony, jeśli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym.

Należy podkreślić, że nie jest spełnieniem omawianego wymagania odwołanie się do szkody hipotetycznej, a nawet obiektywnie pewnej, ale takiej, która jeszcze nie

wystąpiła. Sąd Najwyższy przyjmuje bowiem, że szkodą majątkową w rozumieniu przepisów o skardze jest co prawda każdy uszczerbek w majątku poszkodowanego, musi on mieć jednak charakter rzeczywisty, nie hipotetyczny, spodziewany lub „odłożony” w czasie. Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniono, że skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem nie służy zapobieganiu wyrządzenia szkody mogącej powstać wskutek wydania orzeczenia sądowego.

Pozwani nie uprawdopodobnili w skardze wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.) i dlatego orzeczono jak w sentencji.

Na wniosek powoda Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.

Wobec tego, że skarga sporządzona została sprzecznie z zasadami profesjonalizmu, należało oddalić wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu wywołanym wniesieniem tej skargi. W judykaturze utrwalony jest pogląd, według którego czynności adwokata ustanowionego z urzędu, które są sprzeczne z zasadami profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (postanowienie SN z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123).

jw